

gene“, det var „en Følge af Partiernes Stilling“. Jeg vil hertil sige, at hans Forgænger havde jo ikke denne Bestemmelse paa sit Program. Heller ikke efter de sidste Valg var denne Bestemmelse paa Regeringens Program, og Bestemmelsen kom først ind, da Forhandlingerne indlededes med den nuværende Forsvarsminister. Han maa derfor finde sig i, at Befolkningen har den Opfattelse, at det er ham, vi skyldte denne Bestemmelse. Det er ham, den civile Minister, som ikke kan have Betingelser for at bedømme denne Sag paa en saadan Maade, at Befolkningen falder til Ro med den, det er ham, der gaar stik imod Sagkundskaben paa dette Omraade. — Forhandlingerne om Landbefæstningen have nu været førte i den Grad i Detailler og have taget saa lang Tid, at jeg selvfølgelig ikke nu skal komme dybere ind paa dette Spørgsmaal. Alene i Folketinget er der nu talt ca. 1,800 Spalter om Forsvarslovene. Jeg vil indrømme, at ikke alle 1,800 Spalter have omhandlet Forsvarslovene, men i hvert Fald er ogsaa dette Spørgsmaal om Københavns Landbefæstning blevet meget grundigt gennemdebatteret.

Jeg ønsker at rette et Spørgsmaal til den ærede Minister. — Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) var inde paa noget lignende, men har ikke faaet Svar fra den ærede Minister, derfor vil jeg nærmere præcisere Spørgsmaalet. Vi ere alle enige — ogsaa den ærede Minister og jeg, tror jeg — om, at Krænkelser af Neutraliteten bør imødegaaes der, hvor de finde Sted. Jeg kan i saa Henseende anføre et ganske karakteristisk Tilfælde, jeg tilfældigvis er bleven opmærksom paa ved at læse i et udenlandsk Blad, nemlig dette, at Feltmarskal Moltke udgav en Dagsbefaling af 30. August 1870 i Bezancy, og deri stod: at i Tilfælde af, at Fjenden gaar over paa belgisk Territorium og ikke øjeblikkelig bliver afvæbnet, skal han forfølges uden videre Ordre. Dette viser ganske klart og tydeligt, hvilke Farer en Nation løber, naar den ikke er i Stand til at modtage en Neutralitetskrænkelse paa rette Maade. Altsaa bør ogsaa vi modtage Neutralitetskrænkelsen der, hvor den finder Sted, og det er jo sandsynligvis her i vort Land ved Kysterne. Jeg vil nu spørge den ærede Minister: Hvorledes kan han da foreslaa de Støttepunkter for Hæren nedlagte, som netop skulle give Hæren Frihed til at kunne drage til Kysterne og imødegaa Neutralitetskrænkelserne? Med Støttepunkter, med Basis kan Hæren

drage til Kysterne der, hvor Neutralitetskrænkelsen foregaar; uden Støttepunkter vil Hæren være lænkebunden til Landets Hovedstad. Det er dette Spørgsmaal, jeg ønsker Svar paa fra den højtærede Minister.

Jeg kunde fristes til at rette det anførte Spørgsmaal ogsaa til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), da han jo altid er en saa inkarneret Modstander af Københavns Landbefæstning, hvad vi for nylig have hørt. Han har anført en Række Eksempler paa, hvorledes Folk saa paa den Sag for 30—40 Aar siden. Jeg maa her indskyde den Bemærkning, at naar man ikke den Gang talte om Præferencepolitik, har det maaske nogen Grund i, at den Gang eksisterede Tysklands Flaade ikke, og derfor var der ingen Fare for en Krig mellem Tyskland og England i vore Farvande med Neutralitetskrænkelser. Det er det, som foreligger nu, og derfor maa vi nu passe paa, hvis der skulde udbryde en Krig mellem de to store Sømagter, for ikke at give Anledning til, at der kan siges, at vi drive Præferencepolitik.

I øvrigt udtalte det ærede Medlem blandt meget andet, at han var meget utilfreds med det Forlig — som jeg ogsaa er utilfreds med, men ganske vist fra den anden Side —, og han angav som Grund den, at hver af Parterne bevarer sin Overbevisning om Nødvendigheden af Sikringen af København fra Landsiden. Jeg vil spørge det ærede Medlem: Er det virkelig hans Mening, at vi ikke maa bevare vor Overbevisning? Der staar dog i Grundlovens § 56, at vi alle sammen kun have at handle og stemme efter Overbevisning. Naar nu det ærede Medlem er utilfreds med denne Ordning, fordi vi bevare vor Overbevisning, er han absolut i Strid med Grundloven. Ja, selvfølgelig maa enhver af os, enten vi stemme i den ene eller i den anden Retning, bevare vor Overbevisning og handle efter vor Overbevisning i de kommende Aar. Og jeg skal her udtale, at hvis dette Forlig skulde blive til Lov, saa vil min Overbevisning tvinge mig til altid at arbejde for, at Københavns Landbefæstning ikke bliver nedlagt. — Det ærede Medlem sagde saa: Ja, men den Ro og Fred, vi skulde have, naar dette Lovforslag blev vedtaget, den faa vi ikke, naar vi bevare vor Overbevisning om noget andet. Ja, hvis det ærede Medlem regner paa Fred og Ro her paa Rigsdagen, tror jeg, han vil berede sig selv en Skuffelse. Der vil, hvad vi saa end vedtage paa For-